

ХІІ. ЯВЛЕНІЕ.

Иванчо и Стефанъ.

Иванчо. Тате! азъ ся наядохъ вече: на! скрыйте ми тоя симитецъ.

Сшеф. Да го скрыйж ли? — по-добрь быхъ скрыйлъ десеть лиры, нежели симита ти.

Иванчо. Чи азъ немамъ лиры.

Сшеф. Е, кога ю така, дай ми симита си (дѣте-то му го дава) ты си ся вече наялъ сега, на ли?

Иванчо. Да, тате! наядохъ ся (играе си).

Сшеф. (мысли ся да ли да изѣде симита или не, а на най-послѣ рѣче:) Кога ще огладиѣнешъ пакъ Иванчо?

Иванчо. По часъ тате.

Сшеф. По часъ ли? (слага симита на стола и ся обърща неспокойно) има ли още много врѣме до обѣдъ?

Иванчо. Има още єдинъ часъ.

Сшеф. (глѣда лакомо на симита) прѣди обѣдъ нема ли нищо вече да ядешъ?

Иванчо. Нема да ямъ нищо.

Сшеф. (посѣга на симита).

Иванчо. Мене сега се така малко хлѣбецъ да-вать да ямъ.

Сшеф. По малко ли? (оттегли си рѣжж-тъ).

Иванчо. Майка ми мя секога остава да ямъ съ неѣ за єдно, но и тя не яде по много.

Сшеф. (стрѣснато) на! скрый си самъ симита.

Иванчо. Ами Шеро? тате, ами Шеро! — Гор-кый-тъ шеро! отъ гладъ и ребра-та му ся брѣж-тъ. Вчера бѣше грабналъ долу отъ крѣчмаровж-тъ гот-варницѣ єдинъ кокалъ мѣсо, та щехъ да го при-бѣж-тъ.